

Hep de İçimde Saklıymış

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Mayıs 2021

Kat izi ruhumun ve kat çıktığım göğün tanrısı içimdeki saklı o şarkı.

Rengim kül rengi ve külyutmaz yetilerimde saklı yalnızlığın meali ve ben illa ki düşler örüyorum saçlarımda sağanak solumda kafes sağımda sağdıcım önümse kar beyazı.

Aşkı şakıyan kuşlar saklı içimde.

Tenimde soluk benizli bir mısra.

İçimde külkedisi.

Şadırvanı evrenin ve kâbusum en çok da eremediğim.

Ermişliğim değil erimişliğim buz gibi ve buz kesen ellerim ve pervazında yüreğimin ufacak bir kuş elimi her uzattığımda kaçan aslında asla var olmayan.

Özlemimle sakit içimdeki yıldız kümesi ve şehla gözlerinde mevsimin adım attığım her köşe başı her kendime yaklaştığım ve geliştiremediğim o uzlaş.

Mahrem bir sevdayım benim buram buram gözümde tüten.

Bir o kadar göze çarpmadığım ya da tam tersi.

Gözünün içine soka soka insanların ve kül renginde pabuçlarım elbet miski amber kokuları içinde her kokladığımda geceyi burnumun direğinin kırıldığı sonrasında yağın yaftaların mezar taşıdaki isyanı.

Kaç bin yıl yaşadımsa.

Kaç bin rakımda kayboldumsa.

Sahi kaç ışık hızındadır yüreğim ve attığı her saniye aslında atıfta bulunduğum yer gök elbet içine sığamadığım taşıtığım evren ki bir mikado çöpü gibi belki de duygularım iken domino taşında hissiyatımın nihayetinde yan basıp yığıldığım tavan arası.

Tozlu ruhum.

Örümcekler fınk atan yüreğimde ve kemiren için için.

Ah, semiren hüznüm hüzün portalım.

Taarruzda mevsim ve Tanrı aslında teyakkuzda içimdeki yabancı.

Şarlayan iblis ki...

Hep mi çakmak çakmak gözleri?

İşiyansa aşk ve rahmet ve göz teması kurduğum melekler elbet dokunulmazlığında kaderin kanat açtığı bir boşluk ki içimden taşan ve ebegümece fısıltılar bazen kayan ayağım zeminden belki de kaydığım gökyüzü ki kuyruğumla devindiğim sema yıldız tozuna bulanmış üstüm başım ve işte reddediyorum yıldız olduğumu.

İnsan olduğumu da.

Müsebbibi kimse kindar dahi değilim peşimdeki gölgelere.

Sevgiyle rüştümü ispatlamayı geçtim çoktan ve çoktan geçtim artık hayallerden ve işte içimde üşüyen o hayali fener azıcık daha sevebilirdim oysa elbet kendimi: her ihmal ettiğimde imalat hatası diye yüklendiğim ruhum ve yüreğimin köstekli saati.

Ah, nasıl da kalmışım geride oysaki ben değil miydim önde saf tutan ve bayrak töreninde avaz avaz İstiklal Marşını söyleyen.

Bir yakamozsam eğer geceye ait.

Bir nota isem dündeki rotam.

Muğlak bir kaygı ise ihbar ettiğim.

Davlumbazdan firar eden duman gibi ve evin bacasından giren o yabancı ki az evvel kovmuştum kapıdan.

Vapur düdüğüne talim ediyorum ve yolumu kesen şehir eşkıyalarını ihbar ediyorum polise.

Kaynayan için için.

Kaybolduğum değil artık 3nem arz eden kaybettiğimse hiç değil.

Verdiğim kayıplar da ayıp değil madem.

Ve işte yeni baştan saymaya başlıyorum ve içimdeki kırık mızrabı atıyorum uzay boşluğuna çünkü yreğimin fildişi piyano tuşları yeter de artar bana ve işte yeniden doğuyorum fitratımda ne var ne yok başım g3z3m 3st3ne ne de olsa kendimi sevmeye çok geç kaldım ben ve de geçmeyeceğim artık kendimden uğruna kimse geçtiğim sadece geçeceğim aydınlık yollardan ve aydınlık y3reklerden ta ki zaman t3kenene değin.

Değmedi de hem kimse paye verdiğim hep de içimdeki çocuğu paylarken şimdi biliyorum artık parıldadığımı 3stelik en baştan asla s3nememişken içimdeki şimal yıldıızı.